

SPECIAL:
FAMILIAAL GEWELD

**DE DUNNE LIJN VAN
OUDERENMIS(BE)HANDELING**

**SAMEN STERK
VOOR LOKAAL WELZIJN**

In gesprek: **De dunne lijn van ouderenmis(be)handeling**

Almaar vaker in het nieuws en toch een grotendeels verborgen probleem, ouderenmis(be)handeling blijft grotendeels onzichtbaar. Hoe geven we ouderen hun stem én de regie terug?

Samen werkt: **Van gebaren tot begrip: hulpverlening in gebarentaal**

Voor doven en slechthorenden is hulp zoeken niet vanzelfsprekend. Bij CAW Oost-Vlaanderen bouwt collega Silke aan écht toegankelijke hulpverlening, waar iedereen zich gehoord én begrepen voelt, in woorden én in gebaren.

Colofon

Magis is het externe infomagazine van CAW Oost-Vlaanderen. Het blad verschijnt driemaandelijks. Jaargang 12, nummer 4.

Redactie: Geert Hillaert – Alain Slock
Peter Vercauteren - Noël Callebaut
Christine Bonheure (Magelaan)
Marco Baeten

Lay-out: One Advertising – www.one-advertising.be
Foto's: istock en getuigenissen

Informatie in verband met abonnementen:
communicatie@cawoostvlaanderen.be

V.U. Geert Hillaert, CAW Oost-Vlaanderen vzw,
Visserij 153, 9000 Gent
Ondernemingsnummer 0508 774 601 - RPR Gent

Editoriaal

We leven in tijden waarin alles zichtbaar lijkt. Al mag het gerust gezegd worden: wat niet op het scherm van een smartphone verschijnt, lijkt niet te bestaan. Maar wie goed kijkt, weet dat zichtbaarheid en écht gezien worden twee verschillende dingen zijn. Soms is wat het meest pijn doet net datgene wat niemand wil of durft te zien.

Neem ouderenmis(be)handeling. Of familiaal geweld. Of de manier waarop mensen met een gehoorbeperking hun weg zoeken in een

Nieuws: **Wetteren en het CAW:** **samen sterk voor lokaal welzijn**

In Wetteren krijgt samenwerking een gezicht: hulpverlening, beleid en buurt trekken er écht samen op. Waar organisaties elkaar vinden, voelt de cliënt het verschil: dichtbij, menselijk en met impact.

wereld vol achtergrondlawaai. Het zijn onderwerpen die af en toe opduiken in het nieuws — meestal kort, liefst met een pakkend beeld en een citaat dat goed klinkt. En vervolgens? Wel, vervolgens schuiven we weer voort naar het volgende nieuwsitem, alsof zorg en stilte niet nieuwswaardig zijn.

Bij CAW Oost-Vlaanderen proberen we net die ruis weg te filteren. We willen verhalen horen vóór ze 'nieuws' worden. Toegankelijkheid betekent voor ons niet alleen een gebarentolk of ondertiteling, maar ook: durven praten op een manier die iedereen begrijpt. Zonder jargon,

zonder schroom. En wie te maken krijgt met geweld of mis(be)handeling, heeft niet meteen nood aan een campagne. Wél aan iemand die luistert. Eerlijk, geduldig, zonder oordeel. Want soms begint herstel gewoon met een gesprek dat niet onderbroken wordt, met het simpele besef dat je er niet alleen voor staat.

Het zou mooi zijn als de media die stilte ook wat vaker durfden tonen: het moment tussen de vragen, het aarzelen, het zoeken naar woorden. Want dáár zit de mens achter het verhaal.

Misschien is dat de grootste uitda-

ging van deze tijd: niet meer her-senloos berichten en nieuwsitems uitzenden, maar leren luisteren. Niet harder praten, maar zachter kijken. Alleen dan zien we elkaar écht.

Veel leesplezier!

Geert Hillaert
Algemeen directeur
CAW Oost-Vlaanderen
geerthillaert@cawoostvlaanderen.be

VERDER IN DIT NUMMER:

9

Achter de schermen

Samen in dialoog:

CAW Oost-Vlaanderen op ronde bij lokale besturen

10

SPECIAL: Familiaal geweld

Geweld stopt niet met zwijgen

14

Project in de kijker

Younited: voetbal met een doel

15

Dankzij: jou!

Wat laat je achter als je er niet meer bent?

16

Cliënt vertelt

"De mensen van het CAW hebben mijn leven gered."

De dunne lijn van ouderenmis(be)handeling

Ouderenmis(be)handeling blijft een grotendeels verborgen probleem, vaak onzichtbaar voor de buitenwereld. Lily De Clercq, stafmedewerker bij het Vlaams Ondersteuningscentrum Ouderenmis(be)handeling (VLOCO), zet zich dagelijks in om dit thema onder de aandacht te brengen. Via vorming, consult en sensibilisering wil ze professionals, burgers én beleidsmakers bewust maken van de signalen en de ernst van deze problematiek.

Wat houdt je werk precies in?

"Ik houd me vooral bezig met het op de kaart zetten van de problematiek ouderenmis(be)handeling in Vlaanderen. Ik geef vorming aan professionals over deze problematiek, omdat het een thema is waar nog weinig over geweten is. Het komt ook niet systematisch aan bod in de basisopleiding van zorg- of hulpverleners. Een andere taak is het geven van consult aan professionals, wat wil zeggen dat ze een casus anoniem kunnen voorleggen. We kijken dan of het over ouderenmis(be)handeling gaat, en zo ja, welke stappen men kan ondernemen. Daarnaast sensibiliseer ik ook, zowel naar professionelen en burgers als naar beleidsmensen."

Wat zijn voorbeelden van ouderenmis(be)handeling?

"Er zijn veel vormen: van fysiek geweld tot het overnemen van de oudere. Met dat laatste wordt bedoeld dat er

beslissingen genomen worden over de oudere waarbij de oudere zelf geen enkele inspraak heeft. Zoals zelf niet mogen beslissen of er bezoek komt, de gsm afnemen enzovoorts. Er is ook verwaarlozing, fysiek of seksueel geweld, maar de meest voorkomende vorm is psychisch geweld. Dat gaat dan over vernederen, kleineren, dreigen – zoals: 'ik kom niet meer op bezoek als je lastig doet' of 'je mag de kleinkinderen niet meer zien als je me jouw bankkaart niet geeft'. Het betuttelen van ouderen valt hier ook onder, zoals het gebruiken van verkleinwoorden. Of de oudere het gevoel geven dat die er niet toe doet. Die laatste twee zijn vormen waar men niet meteen aan denkt bij geweld tegen ouderen, maar toch gaat het om een gedrag dat een enorme impact heeft op hun mentaal welzijn."

Die verkleinwoorden zijn bijna standaard, voor al wie met ouderen werkt.

"Zoals 'Kom Rogerken, we gaan uw pilletjes geven en daarna uw voetjes wassen.' Meestal is dat heel zorgzaam bedoeld. Maar men staat er niet bij stil dat zoiets een enorme negatieve impact heeft op de oudere. Want het zorgt ervoor dat er een machtsverhouding zit, die een negatief effect heeft op het zelfbeeld van ouderen. Op den duur voelen ze zich compleet uitgerangeerd of minderwaardig. Daarom wordt het ook aanzien als een vorm van psychisch geweld. Het is een goed voorbeeld om aan te tonen dat ouderenmis(be)handeling vaak niet met slechte bedoelingen is. Een ander voorbeeld is dat van

'ontspoorde zorg' – een mantelzorger die blijft doorgaan met zorg verlenen, ook al is de situatie veel te zwaar. Die mantelzorgers gaan dan over hun grenzen, en beginnen bijvoorbeeld te roepen, of trekken de oudere ruw uit de zetel omdat het niet snel genoeg gaat. Al die situaties komen veel vaker voor dan diegene waar men de oudere moedwillig kwetst."

"Ouderenmis(be)handeling is vaak niet met slechte bedoelingen."

Het komt ook in de media. Recent nog: personeel van een woonzorgcentrum vernederden de bewoners, en filmde dit.

"Het is positief dat zoiets aan het licht komt, en vooral de manier waarop is heel goed: een bewoonster had zelf aangifte gedaan van een diefstal, en zo is de bal aan het rollen gegaan. Het bewijst dat we ouderen in hun kracht moeten zetten. Natuurlijk is het wel weer een extreme situatie, en het zijn net die uitzonderingssituaties die de media halen. Maar de meeste situaties gebeuren verborgen, achter gesloten deuren, en zijn veel subtieler."

Welke andere problemen ervaren ouderen?

"Volgens mij duwen we ouderen meer en meer in een afhankelijkheidspositie. Er wordt veel boven hun hoofd

beslist en zelfs structureel worden ze soms buiten spel gezet. Zoals het digitale: er zijn amper nog bankfilialen of loketten. Idem bij mutualiteiten: alles gebeurt bij voorkeur met een app. Je geraakt ook telefonisch niet meer binnen. Hierdoor verliezen ouderen autonomie en hebben ze geen vat meer op hun leven. Zo maken we ze juist kwetsbaarder voor mis(be)handeling. We moeten meer inzetten op ouderen om hen weer de regie te laten nemen voor hun eigen leven."

Ouderenmis(be)handeling in Vlaanderen*

- > Wekelijks worden ongeveer 30 situaties gemeld.
- > In 25% van de gevallen gaat het om psychologische mis(be)handeling.
- > Al bestaat bijna een kwart van de gevallen uit een multiproblematiek – min. 3 diverse vormen van ouderenmis(be)handeling samen.

* Cijfers uit 2024

Van gebaren tot begrip: hulpverlening in gebarentaal

Voor veel doven en slechthorenden is de stap naar hulpverlening nog groot. Communicatie is niet vanzelfsprekend, en ook de drempel om contact op te nemen met een 'horende' organisatie blijft reëel. Bij CAW Oost-Vlaanderen werkt Silke Van Der Bruggen aan een omgeving waar iedereen zich begrepen voelt – of dat nu via woorden, gebaren of beelden gebeurt. Haar missie: hulpverlening die echt voor iedereen toegankelijk is.

CAW Oost-Vlaanderen in referentiepunt voor doven en slechthorenden. Wat houdt dat precies in?

“Tot 2013 hadden doven en slechthorenden een eigen eerstelijnsdienstverlening – FEVLADO, de Federatie van Vlaamse Dovenorganisaties – die ook in Gent gevestigd was. CAW Oost-Vlaanderen heeft deze dienst overgenomen, en een trekkersrol hierin opgenomen omdat het via de reeds bestaande samenwerking over expertise beschikt om met deze doelgroep te werken. Met de andere CAW's wordt samengewerkt rond thema's als onthaal, toegang tot hulpverlening ...”

Wat doen wij meer of anders?

“Wij werken naar een toegankelijk onthaal. Zo hebben wij

Silke Van Der Bruggen

bijvoorbeeld een doven-gsm. Een specifiek e-mailadres is ook nodig want binnen de dovengemeenschap is contact opnemen met een 'horende' organisatie toch wel een grote stap. Ze kunnen een tekstbericht sturen of een videoboodschap in gebarentaal. Want de taalvaardigheid bij doven rond kennis van de geschreven Nederlandse taal is dikwijls heel gevarieerd. De grammatica van gebarentaal verschilt ook, dus een eigen kanaal werkt drempelverlagend voor de communicatie. Men zal niet zo snel een algemeen mailadres gebruiken. Binnen de referentiewerking kan er met tolken gebarentaal samengewerkt worden, en wij gaan dan samen met de cliënt of hulpverlener op zoek naar een geschikte tolk."

Hoe maakt het CAW zich bekend bij deze groep?

"Een belangrijk cultureel evenement is Werelddovendag, elk jaar in september, en daar komt veel volk uit de dovengemeenschap op af. Er worden activiteiten georganiseerd, en er zijn informatiebeurzen. Het CAW is daarop altijd aanwezig om de naamsbekendheid te vergroten. Wij maken ook deel uit van het Oost-Vlaams Overlegplatform, dat aan belangenbehartiging doet voor doven. We hebben ook goede contacten met Doof-Vlaanderen. Zij informeren ons onder meer over de pijnpunten van onze hulpverlening. Zo is er de vraag om actiever te zijn en om zitdagen voor doven en slechthorenden

te organiseren, maar dat is niet altijd even evident, omwille personeelsgebrek."

Zijn de vragen die deze doelgroep stelt verschillend van het andere cliënteel?

"Meestal zijn de vragen van doven en slechthorenden gericht op het uitbouwen van hun sociaal netwerk binnen de dovengemeenschap en het verkrijgen van tegemoetkomingen van het Vlaams Agentschap voor Personen met een Handicap. Intern krijgen we van medewerkers voornamelijk vragen over het vinden van een geschikte tolk. De vragen zijn dus meestal doofspecifiek gerelateerd. De registratie is wel nog een aandachtspunt.

Via ons cliëntvolgsysteem kan er bij 'communicatiemodus' aangevinkt worden of het gaat om een doof of slechthorend persoon. Echter is deze registratie niet verplicht, waardoor veel medewerkers dit ook niet aanduiden in het dossier. Het percentage ligt dus volgens de officiële cijfers enorm laag. We willen in 2026 de monitoring van de cijfers verbeteren en hulpverleners sensibiliseren om deze informatie te registreren."

Wat doe je naar het eigen CAW-personeel toe?

"Ik post geregeld iets in de interne nieuwsbrief, zoals rond de verjaardag van de erkenning van de Vlaamse Gebarentaal of onze aanwezigheid op Werelddovendag. Ook rond de film 'Milano' waar een dove acteur in meespeelt of het tv-programma 'Taboe' over doven. Dus alle nieuwtjes over Vlaamse Gebarentaal probeer ik te delen en intern is er ook een pagina op ons intranet.

We organiseerden in 2024 een tour langs de CAW-huizen om medewerkers te laten kennismaken met de wereld van doven en slechthorenden. Het is goed dat ze ons weten te vinden met hun vragen over de doelgroep, maar het is nog beter als ze na het zien van een webinar of een infovideo zelf aan de slag kunnen om bijvoorbeeld een tolk in te schakelen.

Dit najaar is er een vormingsmoment rond het verhogen van de toegankelijkheid van de balie. Ik heb de indruk dat stilaan meer doven de weg vinden naar het CAW, dus ook in de toekomst gaan we verder sensibiliseren. We willen ook extra aandacht besteden aan onze rol als referentie-CAW en de andere CAW's mobiliseren om hun schouders te zetten onder de werking voor doven en slechthorenden."

Wetteren en het CAW: samen sterk voor lokaal welzijn

Voor Hans Onselaere, departementsdirecteur Welzijn in de gemeente Wetteren, is samenwerking geen loze term. In zijn ogen ligt de kracht van een goed lokaal welzijnsbeleid in nabijheid, vertrouwen en dialoog. Als externe partner deelt hij zijn blik op de Ronde van de Lokale Besturen van het CAW Oost-Vlaanderen: "Welzijn maak je niet op papier, maar samen met de juiste mensen rond de tafel en vervolgens in de dagelijkse praktijk, met de meest correcte hulp voor elke cliënt."

Een gedeeld huis voor gedeelde zorg

In Wetteren werken het CAW en het Sociaal Huis letterlijk onder één dak. Ook VDAB, het Huis van het Kind en andere welzijnspartners hebben er hun plaats. "We kennen elkaar van aan de koffiemachine," lacht Hans. "En dat is geen detail. Het feit dat we samen één huis delen maakt de samenwerking vanzelfsprekend. We weten wie wat doet, verwijzen snel door en stemmen af. Zo komt de cliënt sneller bij de juiste hulp."

Die nabijheid is volgens hem essentieel, zeker in een regio met een kwetsbare populatie. "Wetteren ligt op de as Brussel-Antwerpen-Gent en heeft een historisch gegroeide verstedelijkte problematiek. We hebben veel kleine, oude woningen, veel arme inwoners, zelfs daklozen. Zonder samenwerking kunnen we die complexiteit niet aan. Alleen door de krachten te bundelen kunnen we echt het verschil maken. En dat begint bij elkaar kennen, respect tonen en vertrouwen opbouwen. Dat is de basis van elk sterk welzijnsnetwerk."

Samen nadenken over morgen

De uitdagingen voor lokale besturen worden steeds groter: meer welzijnstaken, maar met krimpende budgetten.

"Elke week komt er wel een besparing langs," zegt Hans. "En toch verwachten overheden dat wij met hetzelfde budget meer doen. Dat dwingt ons keuzes te maken: wat is onze kernopdracht, waar zetten we extra of net minder op in?"

In de Ronde van het CAW ziet hij veel waarde. "Zo'n initiatief brengt helderheid. Het CAW maakt duidelijk waar het voor staat en hoe we elkaar kunnen versterken. Idealiter wordt het een structureel overlegmodel met lokale besturen en welzijnsactoren. Want de echte winst zit niet in vergadertafels, maar in de samenwerking op het veld. Daar waar mensen de steun echt voelen, waar we samen het verschil maken voor wie het nodig heeft."

Hans Onselaere

CAW OOST-VLAANDEREN OP RONDE BIJ LOKALE BESTUREN

Samen in dialoog

Tien jaar CAW Oost-Vlaanderen, dat vraagt om een blik vooruit. En dat doet het CAW niet alleen. Met de Ronde van de Lokale Besturen gingen we het voorbije jaar in gesprek met steden en gemeenten in de hele provincie. “We wilden luisteren, aftoetsen en versterken,” zegt Elke Hooyberghs, beleidscoördinator bij het CAW, “want welzijn maak je nooit alleen.”

Luisteren en verbinden

De aanleiding voor de ronde was driedelig: het tienjarig bestaan van CAW Oost-Vlaanderen, het memorandum en de groeiende rol van lokale besturen in het welzijnsbeleid. “Gemeenten krijgen steeds meer opdrachten in welzijn en armoedebestrijding,” vertelt Elke. “Tegelijk staan we met zijn allen onder druk met beperkte middelen voor steeds complexere noden. In die optiek is het belangrijk dat we elkaar goed begrijpen om nog beter samen te werken.”

Tijdens de gesprekken schoof het CAW samen rond de tafel met de soms nieuwe schepenen en hun medewerkers. We stelden ons aanbod voor aan de hand van lokale cijfers én gingen in dialoog om elkaar beter te leren kennen en de noden te delen. De Welzijnsmonitor vormde een belangrijke kapstok. “Die geeft zicht op hoe inwoners zich voelen en welke noden er leven in elke gemeente. Zo kunnen we samen betere keuzes maken en prioriteiten bepalen.”

Van cijfers naar samenwerking

Uit de gesprekken kwamen duidelijke thema's naar voren: nood aan een goed georganiseerd onthaal, woonproblematiek, meer dak- en thuisloosheid bij gezinnen, en

groeiende mentale kwetsbaarheid bij jongeren. “Gemeenten willen daar écht iets aan doen,” zegt Elke. “Je voelt hun betrokkenheid. Sommige schepenen zijn nieuw in hun functie, maar delen dezelfde ambitie: het verschil maken voor hun inwoners.”

De ronde leverde inzichten op én bracht nieuwe samenwerkingen op gang. “We bekijken hoe we onze inzet lokaal kunnen versterken, soms met bijkomende middelen van de gemeente. Het is zoeken naar de juiste balans tussen wat wij kunnen bieden en zij nodig hebben.”

Naar een duurzaam welzijnsnetwerk

De Ronde van de Lokale Besturen is geen eenmalige oefening, maar een beginpunt. “We willen de lijnen openhouden,” besluit Elke. “Door structureel te blijven overleggen kunnen we onze dienstverlening nog beter afstemmen op de lokale noden.”

Geweld stopt niet met zwijgen

Familiaal geweld blijft een gevoelig en complex thema dat de laatste tijd vaak de media haalt. Toch gaat de aandacht meestal naar de meest extreme gevallen, waardoor het brede en genuanceerde verhaal onderbelicht blijft. Jolien Van Damme en Guy Van der Vurst, themaverantwoordelijken binnen het CAW, pleiten voor een meer evenwichtige beeldvorming en een aanpak die slachtoffers niet afschrikt, maar juist aanmoedigt om hulp te zoeken.

Familiaal geweld is de jongste tijd vaak in de media geweest. Wat vinden jullie van de manier waarop het thema gebracht wordt?

“Het gaat dan natuurlijk vaak om extreme situaties. Wat wij proberen is het thema op zo’n manier te brengen dat het iedereen aanspreekt: niet alleen de slachtoffers, maar iedereen die van ver of van dicht met familiaal geweld te maken krijgt. Het taboe om hulp te zoeken en het thema bespreekbaar te maken, moet worden doorbroken. Het helpt niet om alleen maar te beteugelen, het moet ook bespreekbaar worden gemaakt. In de media wordt het vaak nog te polariserend gebracht. Als je hier enkel op een repressieve manier mee omgaat, stel je vast dat het zelfs de betrokken slachtoffers eerder afremt dan uitnodigt.”

Guy Van der Vurst

De zaken die in de media komen zijn zo extreem dat de mensen er zich niet in herkennen.

“Je mag niet spreken over het sensatiegehalte, dat is misschien wat overdreven, maar het klopt dat enkel de meeste excessieve vormen in beeld komen. Het gevaar is

ook dat enkel die situaties gebruikt worden om beleid op te voeren. De grote meerderheid wordt zo van hulp zoeken weggehouden omdat het hen afschrikt. De maatregelen die dan genomen worden zijn immers zo ingrijpend dat ze contraproductief werken.”

Het CAW is jaarlijks aanwezig op Victim Support Europe (VSE). Vanwaar de keuze?

“VSE is een koepelorganisatie die opkomt voor de rechten van slachtoffers van misdrijven. De focus ligt op het verbeteren van ondersteuningsdiensten voor slachtoffers en het beïnvloeden van het beleid daaromtrent, zowel op nationaal als Europees niveau. Zij zijn dus ook met het thema bewustmaking bezig. Er zijn al initiatieven genomen rond huishoudelijk geweld, en internationale werkgroepen opgestart om uit te klaren wat het best passende beleid is hieromtrent. Maar er zijn heel wat meningsverschillen. Er is bijvoorbeeld een strekking die stelt dat relationele begeleiding in zo’n gevallen niet wenselijk is, en hulpverlening maximaal moet ingezet worden voor de slachtoffers. Dus alle visies die het thema vanuit een relationele hoek benaderen worden tegengesproken. Er is een feministische strekking die vooral de kwetsbare

positie van de vrouw in beeld brengt, en die zoekt naar maatregelen om deze positie te kunnen versterken. Die stem klinkt ook luid op Europees niveau want in veel landen is dit de publieke opinie. Wij probeerden om hier tegenwind te geven, maar zeker op Europees niveau is het moeilijk om daar gehoor voor te krijgen. Wij hebben twee jaar geleden onze benaderingswijze, een laagdrempelig en variabel aanbod gericht op het relationele, voorgesteld op een ontmoetingsmoment maar we merken dat de meeste landen hier niet zo gemakkelijk in meegaan.”

Dat hangt natuurlijk ook samen met de politieke situatie.

“Ook bij ons, trouwens. Men trekt de kaart om justitie in te zetten en alles gerechtelijk aan te pakken. Voor sommige zaken is dat zeker nodig, maar zo blijven veel andere zaken verborgen en wordt het taboe er niet uitgehaald. Er zit ook een politieke agenda achter: men probeert om bijvoorbeeld via Veilig Huis thema’s bij de federale justitie weg te halen naar Vlaanderen. Idem voor de justitiehuisen. Onze mening is dat dit deels ten goede komt aan de gebruikers, maar sommigen blijven hierdoor in de kou staan. In elk geval is het een probleem waar je niet alleen

uitgeraakt – om het geweld te stoppen en eventueel de relatie te redden is meer nodig dan alleen het repressieve. Er moet ook een kader gecreëerd worden waarin de slachtoffers zich veilig voelen en vertrouwen kunnen geven aan hulpverleners. Alle maatregelen en systemen die geïnstalleerd worden, botsen op uitvoerbaarheid en capaciteitstekort.”

“Mensen willen dat het geweld stopt, niet de relatie.”

Wat hebben slachtoffers van familiaal geweld volgens jullie dan het meest nodig?

“Dat er neutraal naar hen kan geluisterd worden zonder dat er directe gevolgen zijn die hen de controle over hun situatie doen verliezen. Bijvoorbeeld door procedures te starten die het slachtoffer niet wenst, zoals de dader opsluiten in de gevangenis of tijdelijk huisverbod opleggen. Of het installeren van te verregaande hulp: slachtoffers willen soms nog bij hun partner blijven en dan mag een hulpverlener niet sturen in de zin van ‘je moet de relatie

stopzetten’. Zo verlies je immers mensen. Een open, neutrale blik en proberen werken aan de communicatie in de relatie zodat het geweld stopt, is zeer belangrijk. Het is een boutade maar mensen willen dat het geweld stopt, niet de relatie.”

De eerste hulpverlener die de slachtoffers te zien krijgen is meestal een politieagent.

“Zelf de stap zetten naar de hulpverlening is moeilijk. De hulp van politie dient vaak als noodrem in het belang van veiligheid. Een politionele tussenkomst is de eerste stap in de gerechtelijke afhandeling. De vaststelling door middel van een proces-verbaal is een voorwaarde om parketmaatregelen te kunnen treffen.

De regeling voorziet dat er pas een proces-verbaal opgemaakt wordt vanaf de vierde melding – behalve als er levensbedreigende situaties zijn, kinderen betrokken zijn, of er sprake is van fysiek geweld. Dat is zo bepaald om de werkdruk van de parketten beheersbaar te houden. Stel je eens voor wat de drempel is om naar de politie te stappen, en dat moet je dan vier keer doen.”

Jolien Van Damme

Word bij de eerste melding gezegd dat er een hulpaanbod is?

“De politie geeft info over het bestaande hulpaanbod. Als de politie toestemming krijgt van de aanmelder om diens gegevens over te maken aan de hulpverlening, dan wordt er proactief contact opgenomen. Samen wordt dan gezocht hoe men de hulpverlening kan opstarten. Dit gaat dus veel verder dan het overhandigen van een folder. Deze werkwijze wordt al meer dan twintig jaar toegepast en helpt mensen om hulp toe te laten. Er zijn natuurlijk drempels: de complexiteit van de situatie laat vaak niet toe dat men die stap effectief zet. Mensen willen niet altijd dat de relatie stopt of dat hun partner in de gevangenis verdwijnt.”

“Stel je eens voor wat de drempel is om naar de politie te stappen, en dat moet je dan vier keer doen.”

In de media ligt de nadruk vaak op fysiek geweld, maar er zijn natuurlijk nog andere vormen.

“Het gaat dikwijls ook over verbaal geweld. Mensen die in conflict gaan kiezen hun sterkste wapens, en dat kan dan gaan over vernederingen, roepen en tieren of dreigen. Maar ook als er bijvoorbeeld iemand financieel afhankelijk is, die middelen ontnemen. Ook seksueel geweld, zoals dingen forceren. In de E-reader van Domus Medica is dat ook opgenomen, er staan vragen in zoals ‘moet je dingen doen die je niet wenst of die je niet graag hebt?’ In het geval dat je niet de vrijheid hebt om in zo’n situaties ‘nee’ te zeggen, wordt het aanzien als een vorm van geweldpleging.”

Hebben jullie de indruk dat het probleem toeneemt? Of komt het door de stijgende aandacht dat er meer aangiftes zijn?

“Er zitten schommelingen in, maar wat we dikwijls horen is dat de situatie verhardt en het geweld extremer wordt. We zien dat de toeleiding die via politie komt wat afneemt, maar dat wordt ruimschoots gecompenseerd doordat we onder meer via ons eigen onthaal veel meer vragen naar begeleiding krijgen. Ook via hulplijn 1712 nemen de aanmeldingen toe, zeker van mensen die getuige zijn van familiaal geweld in hun directe omgeving. Deze mensen willen hun verhaal doen, maar ze willen ook weten wat er binnen hun mogelijkheden ligt om initiatieven te nemen. Hulplijn 1712 is op dat vlak een belangrijke speler.”

Wat brengt de nabije toekomst?

“We zijn bezig met sensibilisering rond beeldvorming van familiaal geweld en proberen een samenwerking in stand te brengen tussen media en hulpverlening. We willen een symposium organiseren in april 2026. Het centrale thema: hoe kunnen we samenwerken zodat het voor mensen die met familiaal geweld geconfronteerd worden gemakkelijker wordt om de stap naar hulpverlening te zetten? We denken hierbij aan specialisten rond beeldvorming, hulplijn 1712, en natuurlijk ook mensen uit de journalistieke wereld.”

Younited: voetbal met een doel

Met Younited zet CAW Oost-Vlaanderen in op meer dan voetbal alleen. Via gratis sport- en eetmomenten werken we samen met mensen in een kwetsbare positie aan persoonlijke groei, verbondenheid en herstel van zelfvertrouwen.

Als welzijnsorganisatie zoeken we voortdurend naar manieren om ook de meest onzichtbare of moeilijk bereikbare groepen te bereiken. De samenwerking met professionele voetbalclubs en vrijetijdspartners blijkt daarbij een schot in de roos: voetbal als opstap naar een nieuw begin.

Onder het motto “My team, my home” groeide Younited Belgium in sneltempo uit tot een vertrouwd gezicht bij profclubs over heel het land. Na succesvolle teams in Luik, Brussel, Antwerpen en West-Vlaanderen nam CAW Oost-Vlaanderen in 2021 de leiding bij de opstart van Younited Beveren.

Vier jaar later volgde Younited Lokeren, en nu staan we aan de aftrap van een derde ploeg: Younited Denderleeuw.

Drie teams, één missie: mensen in een kwetsbare leefsituatie opnieuw laten meedoen.

Bij Younited draait het niet om winnen of verliezen, maar om wat voetbal losmaakt. De spelers – volwassenen die kampen met armoede, psychische kwetsbaarheid, dak- of thuisloosheid of verslaving – vinden op het veld iets wat ze vaak lang kwijt waren: structuur, verbondenheid en plezier.

“Voetbal is ons middel, geen doel. Maar op dat veld gebeurt iets magisch: mensen durven opnieuw dromen.”
Joke Sonjeau, Sociale coach Younited Beveren

De CAW-medewerker speelt hierin een sleutelrol als sociale coach. Die is niet alleen aanwezig tijdens de training, maar ook bij het samen koken en eten achteraf. Dat zijn warme momenten vol vertrouwen en echte gesprekken, waarin kleine stappen vooruit worden gezet.

Vanuit die nabijheid helpt de coach bruggen bouwen naar hulpverlening, werk, wonen of andere organisaties. Zo bereikt Younited mensen die elders uit de boot vallen of het vertrouwen in hulpverlening zijn kwijtgeraakt.

Elk team wordt zo meer dan een voetbalploeg – het is een plek waar mensen weer leren geloven in hun eigen kracht, gesteund door elkaar. Dit maakt elk team meer dan een voetbalploeg. Het is een plek waar mensen opnieuw leren geloven in hun eigen kracht — mét steun van elkaar.

Geef warmte. Geef hoop. Word donateur.

Je giften, legaten en schenkingen zijn steeds welkom op BE25 0689 0002 0082.

Wil je meer info? Of iemand doorverwijzen?

Neem dan contact op met onze sociale coaches – zij maken jou verder wegwijs in de wekelijkse trainingen en afspraken.

Younited Beveren:

jokesonjeau@cawoostvlaanderen.be

Younited Lokeren:

lennysmet@cawoostvlaanderen.be

Younited Dender:

eliaslarno@cawoostvlaanderen.be of

jenscammu@cawoostvlaanderen.be

Wat is CAW Oost-Vlaanderen?

Centrum Algemeen Welzijnswerk (CAW) Oost-Vlaanderen is een pluralistische organisatie die deskundige hulpverlening biedt aan iedereen met vragen of problemen in verband met welzijn.

CAW Oost-Vlaanderen **informeert, begeleidt en biedt onderdak** indien dat nodig is. Onze **doelgroepen** zijn mensen in kwetsbare situaties zoals daklozen, slachtoffers van geweld, jongeren, (ex-)gedetineerden, vluchtelingen, gebroken gezinnen enz. Onze hulpverlening is professioneel, vertrouwelijk en discreet.

Onze organisatie telt ongeveer 670 medewerkers en jaarlijks kloppen zo'n 25.000 mensen met een hulpvraag aan bij CAW Oost-Vlaanderen.

Volg CAW Oost-Vlaanderen via www.caw.be en www.facebook.com/cawoostvlaanderen. Contact opnemen kan onder meer telefonisch via 09 265 89 20.

Voor extra projecten en initiatieven zijn **giften, legaten en schenkingen** steeds welkom op BE25 0689 0002 0082 – BIC GKCCBEBB. Voor bijdrages vanaf 40 euro krijgt u van ons een fiscaal attest, goed voor een belastingvermindering van 45 %. Een gift van 100 euro kost u dus eigenlijk maar 55 euro.

DIRECTIE

GEERT HILLAERT /
Algemeen directeur

geerthillaert@cawoostvlaanderen.be

TINE VANDENBOSSCHE /
HR directeur

tinevandebossche@cawoostvlaanderen.be

ALAIN SLOCK /
Inhoudelijk directeur

alainslock@cawoostvlaanderen.be

BESTUURSORGaan

Kris Coenegrachts (voorzitter), Charlotte Colman, Gerry Van de Steene, Guido van de Pontseele, Kathelijne Winderickx, Kathleen Van Haute, Mark Block, Sara Goossens, Thomas Vervaet

DANKZIJ: JOU!

WAT LAAT JE ACHTER ALS JE ER NIET MEER BENT?

We denken vaak aan onze familie, aan herinneringen, aan wat mensen over ons zullen zeggen. Maar soms kan je er ook voor zorgen dat jouw zorg en betrokkenheid verder leven – door iets te betekenen voor wie het moeilijk heeft. Een legaat of nalatenschap aan CAW Oost-Vlaanderen is een gebaar dat blijft. Het is een manier om te zeggen: ik geef om mensen, ook morgen nog.

Waarom nalaten aan het CAW?

Het **CAW Oost-Vlaanderen** biedt elke dag hulp en hoop aan mensen die het moeilijk hebben. Mensen zonder dak boven hun hoofd. Vrouwen en mannen die slachtoffer zijn van geweld. Jongeren die vastlopen. Mensen die worstelen met hun relatie, hun mentaal welzijn of schulden.

Wij staan naast hen, zonder oordeel, met tijd, warmte en deskundige begeleiding. Dat doen we vandaag – en dat willen we ook morgen blijven doen. Maar dat vraagt middelen ...

De samenleving verandert, de noden worden groter en de uitdagingen complexer. Een nalatenschap of legaat helpt ons om ook in de toekomst te kunnen blijven doen wat écht telt: mensen perspectief bieden.

Een kleine daad, een groot verschil

Je hoeft geen groot vermogen te hebben om een verschil te maken. Elke gift, groot of klein, helpt om opvangplaatsen te behouden, crisishulp te bieden of mensen te begeleiden naar een nieuwe start. Met een legaat aan het CAW Oost-Vlaanderen schrijf je mee aan verhalen van herstel en veerkracht.

Samen bouwen aan een warmere toekomst

Door het CAW in je testament op te nemen, geef je betekenis aan wat je nalaat. Je helpt ervoor zorgen dat ook de volgende generaties kunnen rekenen op hulp, nabijheid en hoop, precies datgene waar onze samenleving nood aan heeft.

**Laat zorg verder leven.
Laat het CAW Oost-Vlaanderen verder doen
wat het vandaag doet – dankzij jou.**

Noël Callebaut
Stafmedewerker

fondsenwerving en communicatie
noelcallebaut@cawoostvlaanderen.be
09 432 00 60

“DE MENSEN VAN HET CAW HEBBEN MIJN LEVEN GERED”

Toen Anna* in 2019 contact opnam met het CAW, stond haar leven op losse schroeven. Haar huwelijk was mislukt, haar thuis was geen veilige plek en donkere gedachten namen de bovenhand. Dankzij de warme, professionele begeleiding binnen het PRW-traject (Persoonlijk Relatieve Welzijnswerk) kreeg ze opnieuw houvast en hoop op een betere toekomst.

Anna stapte het CAW binnen met één vraag: “Hoe verloopt een scheiding?” Maar tijdens dat eerste gesprek zag de CAW-hulpverlener meteen dat er veel meer aan de hand was. “Dankzij haar en de therapeute mocht ik snel opstarten, ondanks de wachtlijst,” vertelt ze. De therapie begon net voor de zomervakantie, een periode waarin Anna minder structuur had en het daardoor extra moeilijk kreeg. “Dat bleek achteraf een voordeel: ik had ruimte om aan mezelf te werken.”

Echt contact, echte zorg

De hulpverlening ging verder dan gesprekken alleen. “Ze belden me zelfs op toen ik op vakantie was: hoe het ging, wat mijn plannen waren. Die ondersteuning was zo belangrijk voor mij. Ik voelde me echt gedragen. De therapeute was als een zus voor mij. Geen vriendschap, wel een warme, professionele klik.”

Ruimte en vertrouwen

Wat begon als een korte begeleiding groeide uit tot een langduriger traject, mede door de corona-

pandemie. “We schakelden over op videocalls en konden zo nog een tijd verdergaan.” Later, toen haar vader terminaal ziek werd, stuurde de therapeute heel toevallig een ‘Hoe is het nog met je?’-mail. “Net op het moment dat ik het zo hard nodig had, hielp het CAW me opnieuw.” Onze professionele relatie bleef warm en respectvol. “Mochten we elkaar privé hebben ontmoet, dan waren we hechte vriendinnen geworden. Maar we hielden het zuiver, en dat was goed.”

Nieuwe grond onder de voeten

Met de steun van het CAW kon Anna belangrijke stappen zetten en de donkere gedachten stilaan naar de achtergrond duwen. “Voordat ik bij het CAW binnenstapte, dacht ik aan zelfmoord. Ik schaamde me daarvoor, maar ik durfde het daar voor het eerst uitspreken. En gelukkig maar, want ze luisterden zonder oordeel. Nu heb ik een nieuwe relatie, een warme plek om te wonen, en ik sta weer goed in het leven. Maar ik heb dat niet alleen gedaan. De mensen van het CAW hebben daar een heel grote verdienste in.”

Anna’s verhaal toont hoe belangrijk het is dat mensen op moeilijke momenten kunnen rekenen op menselijke én professionele hulp. Voor haar maakte het CAW echt het verschil.